

บทที่ ๕ หมากับไก่สอนใจ

เพราะเป็นลูกคนโต เป็นลูกคนเดียวในบ้านมาก่อน เมื่อมีน้องก็ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณแม่รักฉันน้อยลง เวลาพ่อซื้ออะไรมาฝาก เมื่อก่อนฉันก็ไม่ต้องแบ่งให้ใคร พอมีน้องก็ต้องแบ่งให้น้อง เวลาเล่นกับน้อง พอน้องร้องไห้ ฉันก็โดนพ่อแม่ดุ รู้สึกน้อยใจพ่อแม่สักๆมาตลอด

มีอยู่ครั้งหนึ่ง...จำได้แม่นว่าไปซูเปอร์มาร์เก็ตแล้วฉันอยากซื้อขนมอย่างหนึ่ง พ่อไม่อนุญาตให้ฉันซื้อ แต่พอน้องขบ้าง พ่อกลับไม่ว่าอะไร เมื่อเริ่มโตขึ้น เล่นกับพ่อ พ่อก็ไม่เล่นด้วย บางครั้งฉันไปนั่งใกล้ๆอย่างเคย พ่อก็บ่นว่าร้อน ถ้าฉันยังขึ้นเบียดอยู่อีกก็จะโดนพ่อหยิก ฉันก็เสียใจ

ด้วยความที่ชอบกินขนมมากกว่าข้าว ก็เริ่มอ้วน พ่อก็มักจะดูเวลาฉันกินขนม ฉันเคยทะเลาะกับพ่อแรงๆเรื่องกินขนมหลายครั้ง แม่บอกว่าพ่ออยากให้ลูกดูดี แต่ตอนนั้นฉันไม่เข้าใจ

ความน้อยใจ ถูกเก็บซ่อนไว้ในใจ ว่าพ่อไม่รักเรา ทำให้ฉันกับพ่อห่างเหินกันมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากรู้จักการหาอายุขัยกรรมมาสอนใจ และเคยลืมนสใจที่เบาสบายหลังจากปลดความทุกข์ที่เกิดจากความเห็นผิดออกได้บ้างแล้ว ฉันก็เริ่มขุดคุ้ยค้นหาขยะที่ซุกซ่อนไว้ได้พรมในใจเป็นการใหญ่

ในขณะที่นั่งเครื่องบินกลับอังกฤษก่อนเปิดเทอมสอง ฉันก็นึกถึงคราวที่มีพ่อกับแม่มาด้วย พ่อกับแม่บินมาส่งฉันที่อังกฤษก่อนวันเปิดเทอมๆแรก เพื่อพาฉันไปดูที่พักและหาซื้อของที่จำเป็น ก่อนย้ายเข้าที่พัก ฉันทะเลาะกับพ่อเพราะฉันอยากไปเที่ยวที่ต่างๆ ตามที่หนังสือแนะนำเที่ยวแนะนำ แต่บางทีพ่อก็ไม่ยอมพาไป ฉันก็ไม่พอใจ นึกเสียใจว่าพ่อไม่รักไปต่างๆนานา

แล้วก็นึกย้อนไปถึงเรื่องเก่าๆที่แอบน้อยใจสมัยเด็กๆที่ยังจำได้แม่น นอกจากเรื่องน้อยใจ ฉันก็จำได้ว่า ทุกครั้งที่ฉันร้องไห้ไม่ว่าตอนเด็กหรือตอนโตพ่อก็จะดึงฉันไปกอดและให้เช็ดน้ำตา กับเสื่อพ่อทุกที ก็นึกไปเรื่อยๆทั้งเรื่องทีน้อยใจ และเรื่องอื่นๆปนเปกันไป ใจก็นึกไปถึงหมาที่วิ่งอยู่ริมถนนหน้าบ้าน

แถวหน้าบ้านฉัน คนชอบเอาหมาที่เขาไม่ต้องการแล้วมาปล่อย เมื่อมีคนให้อาหาร มันก็อยู่แถวๆนั้นไม่ไปไหน จนออกลูกออกหลาน ฉันก็เห็น พ่อ แม่หมาเหล่านั้นมันดูแลลูกมันไม่นานนัก มันก็แยกย้ายกันต่างตัวต่างไป ไม่เป็นพ่อเป็นแม่ ไม่ต้องคอยดูแลกันอีกต่อไป นึกไปถึงไก่ที่เคยเลี้ยง แม่ไก่มันกกไข่ได้ไม่นาน ไก่ก็ฟักออกมาเป็นลูกเจี๊ยบ แม่ไก่ก็พาออกคุ้ยเขี่ยหาอาหารไม่นานก็แยกย้ายกันไป ไม่ต่างจากหมา

ใจก็ย้อนคิดทันทีว่า ‘แล้วเราละ...ที่ว่าพ่อแม่ไม่รักนะ...จริงหรือ’

ฉันได้คิดว่า...ถ้าพ่อแม่ไม่รักฉัน ท่านจะทำแบบพ่อแม่หมา พ่อแม่ไก่ก็ได้ แค่อุเลให้ฉันหาอาหารกินเองได้ ช่วยตัวเองได้ แล้วก็แยกย้ายกันไป หรือทำแบบที่เห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์ ที่พ่อแม่ใจร้ายเอาลูกทารกไปทิ้งตามข้างทาง ฉันจะทำอะไรได้ ถ้ามีคนมาเจอที่ดีไป ถ้าไม่มีก็ตายอย่างเดียว

แต่พ่อแม่ฉันท่านไม่ได้ทำอย่างนั้น ท่านเลี้ยงฉันจนโต ให้อาหารที่ดี ชื่อของเล่นให้สารพัด ให้ฉันได้เข้าโรงเรียนที่ดี ได้เรียนสูงๆ มีบ้านดีๆอยู่ อยากไปเที่ยวก็ได้ไป อยากได้รถก็ได้ ให้ฉันมีโอกาสในชีวิตมากกว่าคนอื่นมากมาย พ่อแม่ฉันดีกับฉันและรักฉันมากมาย แต่ฉันกลับมองไม่เห็นความรักของท่าน คิดอยู่แต่ว่าท่านไม่รักฉัน

ฉันคิดหาสาเหตุว่าอะไรนะที่ทำให้ฉันคิดแบบนี้ ฉันต้องการความรักแบบไหนกัน ฉันอยากให้พ่อแม่ทำอะไรให้ฉันอีก ฉันพบว่าเพราะฉันคิดถึงแต่ว่าฉันต้องการอะไรจากท่าน ถ้าต้องการให้ท่านกอดแล้วท่านไม่กอด ฉันก็ไม่พอใจ พาลคิดว่าท่านไม่รัก ถ้าต้องการให้ท่านชื่อของให้ ถ้าท่านไม่ชื่อ ฉันก็ไม่พอใจอีก คิดแต่ว่าท่านไม่รัก ฉันก็เห็นแต่จุดที่ไม่ได้ตั้งใจแค่นั้น เพราะท่านไม่ได้รักฉันอย่างที่ฉันต้องการ อย่างที่ฉันคาดหวังเท่านั้นเอง จุดอื่นที่พ่อแม่ทำให้ที่สำคัญกว่า มีคุณค่ากว่ามากมาย แต่ฉันกลับไม่เอามาคิด กลับนึกไม่ถึง ได้แต่เก็บเอาความไม่พอใจมานั่งน้อยใจ ทำตัวห่างเหิน และเอาแต่พูดว่าพ่อแม่ไม่รัก ถึงตรงนี้ได้เห็นตัวเองว่า ฉันนี้แย่มากๆ ฉันไม่เห็นความรักของพ่อแม่และยังทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจเพราะฉัน

เมื่อรู้อย่างนี้ จึงซาบซึ้งถึงพระคุณของพ่อแม่ ความน้อยใจก้อนใหญ่ที่ซ่อนไว้ลึกๆในใจมานานก็หมดไป ได้แต่นั่งเขียนจดหมายถึงท่านว่า วันนี้ได้เห็นความจริงในความรักของพ่อแม่แล้ว อย่างไรก็ตาม ได้กราบขอโทษพ่อแม่ในความเห็นผิด ทำให้แสดงออกมาทางการกระทำและคำพูดที่ไม่เหมาะสม ไม่น่ารัก ให้พ่อแม่ทุกข์ใจหลายๆครั้งตั้งแต่เด็กจนโต

คูชิ...ความเห็นผิด ความไม่รู้ในใจเรามันร้ายกาจนัก ทั้งทำร้ายใจตัวเองและคนรอบข้างเรา ได้มากขนาดไหน

แล้วอีกโรคที่เรื้อรังในใจมานานของฉันก็ได้ยาดีมารักษา ด้วยคุณหมอที่ดีที่สุดก็คือตัวฉันเอง ท่านก็คือหมอใจที่ดีที่สุดของท่านเองเช่นกัน เมื่อพบโรคที่เป็นอยู่ให้อาเรื่องราวเหล่านั้นมาพิจารณาคิดสบายๆ แต่ให้คิดปะติดปะต่อเป็นเรื่องราว แบบเดียวกับการย้อนคิดถึงความหลัง เมื่อมีความตั้งมั่นในการคิดพิจารณา สิ่งที่ได้พบเห็นผ่านตามาอาจเป็นอุบายธรรมให้เราได้ไขปัญหาใจให้คลายทุกข์ในเรื่องนั้นๆได้ เช่นเดียวกับหมาและไก่ที่เป็นอุบายธรรมให้ฉันได้เห็นความจริงในความรักของพ่อแม่

TIP: “ การพิจารณารักษาโรคใจเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ให้แต่ละคนมีอิสระทางความคิดได้เต็มที่ โดยอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน คือความเป็นจริงที่มีหลักฐานยืนยันได้ ไม่ใช่คิดเอาเองตามความพอใจ ถ้าหลักฐานความจริงเพียงพอ ผลของการพิจารณาคือใจที่สบายคลายทุกข์ เพราะใจยอมรับความจริงในเรื่องนั้นนั่นเอง ผลของการปฏิบัติก็เป็นส่วนตัว รู้ได้ด้วยตัวเองเช่นกัน ”